

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Martina Řezníčka v právní věci žalobkyně: **Mgr. et Mgr. P. Š.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zast. Pavlou Boučkovou, advokátkou se sídlem Praha 5, Kořenského 15, proti žalovanému: **Česká republika - Úřad vlády České republiky** IČO: 00006599, se sídlem Praha 1, nábřeží Edvarda Beneše 4, zast. JUDr. Věrou Bognárovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Oldřichova 23, o určení neplatnosti odvolání z funkce, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. ledna 2016 č. j. 23 C 146/2014 - 104,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se **z r u š u j e** a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem ze dne 29.01.2016 soud I. stupně zamítl žalobu na určení neplatnosti odvolání žalobkyně z funkce xxx xxx xxx ze dne 03.08.2011 (výrok I.), zamítl žalobu na uložení povinnosti žalovanému uveřejnit na webových stránkách Úřadu vlády ČR omluvu žalobkyni ve znění specifikovaném ve výroku rozsudku (výrok II.), zamítl žalobu na uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobkyni náhradu nemajetkové újmy ve výši 50.000 Kč (výrok III.), a dále žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 34.848 Kč k rukám advokáta (výrok IV.).

Soud I. stupně tak rozhodl o žalobě ze dne 06.08.2014, kterou se žalobkyně domáhala nejen určení neplatnosti odvolání z funkce ze dne 03.08.2011, ale v souvislosti s tím i omluvy a zaplacení nemajetkové újmy z důvodu diskriminace, neboť důvodem pro její odvolání z vedoucí funkce nebyly neuspokojivé pracovní výsledky, ale nástup na mateřskou dovolenou. Naléhavý právní zájem na požadovaném určení spatřovala v tom, že byla snížena její lidská důstojnost tím, že byla odvolána z důvodu mateřství, a že jí bylo nabízeno pouze referentské místo, které je platově i profesně podhodnoceno. Žalovaný namítal, že žalobkyně nesplnila povinnost tvrzení ani povinnost důkazní a neprokázala, že k jejímu odvolání z funkce došlo z důvodu nástupu na mateřskou dovolenou. Naopak sama uvedla, že žalovaný s jinými osobami ve srovnatelné situaci nikdy znevýhodňujícím způsobem nezacházel. Žalobkyně byla odvolána na základě návrhu tehdejší vrchní ředitelky xxx xxx xxx Mgr. M. Š., která nebyla s prací žalobkyně dlouhodobě spokojená z důvodu prosazování odlišných názorů na agendu xxx xxx, a dále z toho důvodu, že žalobkyně v rozporu s interními předpisy Úřadu vlády ČR a pokyny vrchní ředitelky xxx xxx komunikovala s novináři a předávala jim materiály žalovaného.

Soud I. stupně vyšel z prokázaných skutkových zjištění, že pracovní poměr mezi účastníky vznikl na základě pracovní smlouvy ze dne 08.09.2008 a byl uzavřen na dobu neurčitou. Účastníci sjednali druh práce referentka státní správy a samosprávy, žalobkyně byla zařazena do 14. platové třídy, její pracovní náplní byla agenda xxx xxx xxx. Ke dni 01.05.2010 byla žalobkyně jmenována vedoucí Oddělení xxx xxx xxx a byla zařazena do 15. platové třídy. Dne 08.08.2011 jí bylo doručeno odvolání z funkce vedoucí Oddělení xxx xxx xxx ze dne 03.08.2011, výkon funkce skončil ke dni 09.08.2011. Dne 10.08.2011 žalobkyně nastoupila mateřskou dovolenou. Zaměstnankyně žalovaného E. P., Mgr. M. H., Mgr. Z. T. a Mgr. A. B. nebyly před odchodem na mateřskou dovolenou odvolány z pozic, do nichž byly dříve jmenovány. Poskytování informací sdělovacím prostředkům za žalovaného je upraveno rozhodnutím vedoucího Úřadu vlády ČR č. 6/2011, které nabylo účinnosti dne 13.01.2011 tak, že informace za žalovaného poskytuje sdělovacím prostředkům ředitel Odboru tiskového a styku s veřejností. Ostatní zaměstnanci jsou oprávněni poskytovat informace na základě předchozího souhlasu ředitele Odboru tiskového a styku s veřejností. V listopadu 2011 byla agenda xxx xxx xxx z Úřadu vlády ČR přesunuta na Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Z výpovědi svědkyně A. B., přímé nadřízené žalobkyně, vzal soud za prokázané, že žalobkyně odešla na mateřskou dovolenou asi dva měsíce před termínem, důvod k odvolání z funkce tam nebyl, na Úřadu vlády ČR byla dusná atmosféra, nebyly tam dobré vztahy, čas od času do médií prosáky nějaké informace. U žalovaného přitom nebyl žádný předpis, který by komunikaci s médii upravoval. Důvodem k odvolání žalobkyně bylo její mateřství, sama svědkyně zastávala stejné názory jako žalobkyně, a přesto kvůli tomu nebyla z funkce odvolána. Žalobkyně byla odvolána z funkce proto, že nebylo možné zajistit kvalitní náhradu po dobu její mateřské dovolené a Mgr. Š. odmítla řešit období šesti měsíců zástupem někoho jiného. Výpovědi svědka Mgr. M. Z., zástupce vrchní ředitelky xxx xxx xxx Úřadu vlády ČR, vzal soud za prokázané, že byl v přímé nadřízenosti vůči žalobkyni, byl nadřazený svědkyni B., žalobkyně byla odvolána z důvodu nespokojenosti s její prací a nedovolené komunikace s médii. U žalovaného existoval předpis, který upravoval způsob komunikace zaměstnanců s médii, šlo o předpis vedoucího Úřadu vlády ČR, se kterým byli seznámeni všichni zaměstnanci. Názory žalobkyně nebyly v souladu s politickou linií tehdejšího Úřadu vlády ČR. Výpovědi svědkyně Mgr. M. Š. (zmocněnkyně xxx xxx) vzal soud za prokázané, že do pozice vedoucí sekce nastoupila v únoru 2011, zastávala konzervativnější názory než žalobkyně. Potvrdila, že platila zásada pro komunikaci s novináři, žalobkyně se dopustila nějakého výstupu v médiích v době, kdy byl přijat nový zákon o rodině, týkalo se to střídavé

péče. K výstupu nedostala souhlas ani od tiskového oddělení, a to ani písemný, ani ústní. Kvůli tomu byla svědkyně za to tahána na kobereček, nebylo to příjemné. Žalobkyně rovněž poskytla informace k uveřejnění článku o nerovném odměňování sportovkyň. Žalobkyni byly nedostatky opakovaně vytýkány, souhlas se zveřejněním článku nedoložila. Svědkyně Š. navrhla odvolání žalobkyně z funkce, vzhledem k tomu, že proces trvá dlouhou dobu, a žalobkyně odcházela na mateřskou dovolenou předčasně, vyšlo její odvolání z funkce na den 09.08.2011, tedy den před odchodem na mateřskou dovolenou.

Soud I. stupně poukázal na ust. § 133a o. s. ř., které stanoví, že pokud žalobce uvede před soudem skutečnosti, ze kterých lze dovodit, že ze strany žalovaného došlo k přímé, či nepřímé diskriminaci, je žalovaný povinen dokázat, že nedošlo k porušení zásady rovného zacházení. V této souvislosti odkázal i na nález Ústavního soudu ze dne 26.04.2006 sp. zn. Pl. ÚS 37/04 a uvedl, že žalobkyni nepostačí pouze tvrdit, že došlo k diskriminaci, ale musí prokázat, že s ní bylo zacházeno neobvyklým a znevýhodňujícím způsobem a v tomto smyslu nese břemeno tvrzení a důkazní.

Podle soudu žalobkyně neprokázala, že k jejímu odvolání z funkce došlo pro ni znevýhodňujícím způsobem, vyšel však z jejích tvrzení, že s ní bylo zacházeno nerovně z důvodu rodičovství a pohlaví. Žalovaný v řízení vyvrátil tvrzení žalobkyně o diskriminačním zacházení, když uváděl, že s jinými zaměstnankyněmi na obdobných pozicích byl rozvažován pracovní poměr až po ukončení mateřské dovolené. Žalovaný prokázal, že žalobkyně byla odvolána z funkce z důvodu nespokojenosti s jejími pracovními výkony. Tvrzení žalovaného, že žalobkyně neplnila řádně své pracovní povinnosti a nedodržovala pracovní kázeň porušováním vnitřních předpisů, bylo prokázáno tím, že žalobkyně nedoložila souhlas k uveřejnění informací podle nař. vl. č. 6/2011. Rovněž vyšel najevo fakt, že uplynula řada let od údajně tvrzené diskriminace, stížnost veřejné ochránkyni práv byla podána dne 13.03.2014, tedy po uplynutí téměř tří let, kdy došlo k odvolání žalobkyně z funkce. Bezprostředně po odvolání žalobkyně diskriminaci netvrdila. Soud neshledal důvody ani pro omluvu, ani pro satisfakci a žalobu v celém rozsahu zamítl.

O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1, odst. 2 o. s. ř. a plně úspěšnému žalovanému priznal náhradu nákladů za právní zastoupení podle advokátního tarifu.

Proti rozsudku se odvolala žalobkyně. Uplatnila odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o. s. ř. Vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, je neprovedení oprav hrubých chyb protokolace, které byly opakovaně vznášeny z její strany v průběhu řízení před soudem I. stupně, avšak ve skutečnosti soud žádné opravy do příslušných protokolů nezanesl. Následně pak byly přejaty i do odůvodnění rozsudku. O celé řadě listinných důkazů, které byly soudem provedeny, chybí v napadeném rozhodnutí jakákoliv zmínka, popis obsahu dopisu ze dne 08.09.2011 v napadeném rozsudku nedává smysl a neodpovídá obsahu tohoto důkazu. V důsledku těchto vad je odůvodnění napadeného rozhodnutí nesrozumitelné již ohledně toho, co je obsahem celé řady v řízení provedených důkazů, jaká jsou vlastně skutková zjištění soudu I. stupně, a na základě čeho k nim soud dospěl. Pokud soud zmatečně a nesrozumitelně shrnuje již to, co vyplynulo z jednotlivých důkazů, potom nemůže v odůvodnění rozsudku uvést ani správná skutková zjištění a zhodnotit, zda jsou úplná, bezrozporná, a zda umožňují věc po právní stránce posoudit. Řízení je tak postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dále namítla, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, neboť jeho skutková zjištění jsou v příkrém rozporu s celou řadou provedených důkazů. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, zda soud I. stupně

vůbec zjistil, co je obsahem jednotlivých důkazů, ačkoliv je prováděl; není jasné, zda identifikoval rozpory mezi nimi, každopádně se o jejich odstranění nijak nesnažil. Situaci řešil tak, že některé důkazy vůbec nehodnotil, jejich existenci ani nezminil, uvedl jako skutková zjištění tvrzení, která jsou bez jakéhokoliv skutkového podkladu, či ani stranami tvrzeny nebyly. Napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, a to, i pokud jde o jeho skutkové závěry. Dále namítla, že rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. K vyvrácení domněnky diskriminace podle § 133a o. s. ř. nestačí, aby žalovaný něco „uváděl“, k vyvrácení domněnky diskriminace je třeba prokázat jiný důvod rozdílného zacházení se žalobkyní, který není diskriminační. Existence legitimního důvodu rozdílného zacházení se žalobkyní ze strany žalovaného prokázána nebyla. Není zřejmé, proč soud I. stupně považoval za podstatné, že znevýhodňujícího zacházení se dostalo pouze žalobkyni, která se chtěla na rozdíl od jiných zaměstnankyň vrátit do práce již po 28 týdnech, a že takto zaměstnavatel nepostupoval ve vztahu ke všem zaměstnankyním odcházejícím na mateřskou dovolenou. Není zřejmé, proč si soud myslí, že by mělo žalovanému v tomto řízení prospívat, že nediskriminoval ještě více zaměstnankyň při jejich odchodu na mateřskou dovolenou, a že tento znevýhodňující postup použil jen vůči ní. Podle žalobkyně rozpory mezi jednotlivými důkazy neumožňují vůbec závěr, že žalovaný unesl důkazní břemeno podle § 133a o. s. ř., a že prokázal jiný než diskriminační důvod rozdílného zacházení se žalobkyní. Poukázala na skutečnost, že důvody tvrzeného odvolání, tedy dlouhodobá nespokojenost žalovaného s její prací, byly uvedeny až v procesním vyjádření ve věci ze dne 28.11.2014, ale nikdy dříve. Rozpory mezi provedenými důkazy ukazují, že důvody uváděné žalovaným jsou dodatečné, zástupné důvody. V takovém případě ovšem nemůže soud uzavřít věc s tím, že žalovaný unesl důkazní břemeno a jiný důvod rozdílného zacházení se žalobkyní prokázal. Nesouhlasila ani s přiznáním náhrady nákladů řízení státu, v této souvislosti poukázala na judikaturu Ústavního soudu ČR, v níž se otázkou náhrady nákladů řízení za zastoupení advokátem v případě státu zabýval s tím, že projednávaná věc je svým charakterem nikterak složitá, naopak se jedná o zcela běžnou pracovněprávní agendu. Jediné vyjádření žalovaného ve věci, které je založeno ve spisu, bylo vypracováno u žalovaného jako účastníka řízení. Náhrada nákladů tak byla žalovanému přiznána v rozporu se zákonem a v rozporu s konstantní judikaturou Ústavního soudu ČR. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí, nebo aby rozsudek změnil.

Podle žalovaného není řízení postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Pokud měla žalobkyně námitky k protokolaci či měla za to, že jejím námitkám ohledně protokolace nebylo vyhověno, mohla požádat o reprodukci záznamu. O to však ani jeden z účastníků při žádném z jednání nepožádal. Povahou věci je dáno, že námitky k protokolaci může účastník, který se jednání účastní, uplatnit nejpozději do skončení tohoto jednání. Rovněž nesouhlasil s výtkou, že se soud I. stupně nevypořádal s celou řadou provedených důkazů, naopak měl za to, že soud I. stupně dostatečným způsobem v odůvodnění rozhodnutí uvedl skutková zjištění, ze kterých při rozhodování vycházel. Nesouhlasil s tím, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, soud I. stupně postupoval správně podle § 133a o. s. ř. s tím, že žalobkyni nestačilo pouze tvrdit, že došlo k diskriminaci, ale měla povinnost prokázat, že s ní bylo zacházeno neobvyklým a znevýhodňujícím způsobem, a musela tvrdit, že znevýhodňující zacházení bylo motivováno diskriminací na základě pohlaví. To však podle jeho názoru žalobkyně neprokázala. Skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem a v odůvodnění rozsudku je uvedeno, z jakých skutkových zjištění soud I. stupně vycházel. Nesouhlasil s tím, že by rozhodnutí soudu I. stupně spočívalo na nesprávném právním posouzení věci, když soud I. stupně postupoval jak v souladu s § 133a o. s. ř., antidiskriminačním zákonem, tak i judikaturou, především Ústavního soudu ČR. Náklady

na právní zastoupení byly vynaloženy účelně, když z provozní činnosti žalovaného dochází ke sporům, které je nutné řešit soudně zcela výjimečně. Žalovaný nedisponuje zaměstnanci specializovanými na procesní právo a je účelnější zajistit případné ojedinělé zastupování u soudu prostřednictvím advokáta. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.

Po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou a včas (§ 201, § 204 o. s. ř.), odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o. s. ř., a shledal, že dosud nejsou splněny podmínky ani pro potvrzení, ani pro změnu napadeného rozsudku.

Žalobkyně se v řízení domáhá určení neplatnosti odvolání z funkce vedoucí Oddělení xxx xxx xxx. Jde o žalobu podle § 80 o. s. ř., nikoli podle § 72 zákoníku práce, které upravuje uplatnění neplatného rozvázání pracovního poměru výpovědí, okamžitým zrušením, zrušením ve zkušební době nebo dohodou u soudu. Podle § 80 o. s. ř. určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem. V odůvodnění napadeného rozsudku soud I. stupně nezmínil, zda žalobkyně prokázala naléhavý právní zájem žalobkyně na požadovaném určení. Ze skutečnosti, že řešil věc samu, se podává, že zřejmě mlčky dovodil existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení. Pro absenci důvodů je však závěr soudu I. stupně v odvolacím řízení nepřezkoumatelný, a ačkoli podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu (srov. např. rozsudek ze dne 07.10.2013 sp. zn. 21 Cdo 2355/2012) je naléhavý právní zájem na takovém určení zpravidla dán, odvolací soud nemůže domýšlet důvody, které soud I. stupně k jeho (nezdůvodněnému) závěru vedly.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla odvolána z vedoucí funkce ke dni 09.08.2011, je třeba projednávanou věc posoudit i v současné době podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31.12.2011 (Čl. II, bod 1. zákona č. 365/2011 Sb., kterým byl s účinností od 01.01.2012 změněn zákon č. 262/2006 Sb.) - dále jen zákoník práce.

Podle § 73 odst. 5 zákoníku práce odvolání nebo vzdání se pracovního místa vedoucího zaměstnance musí být písemné a doručeno druhému účastníku, jinak je neplatné. Výkon práce na pracovním místě vedoucího zaměstnance končí dnem následujícím po doručení odvolání nebo vzdání se tohoto místa, nebyl-li v odvolání nebo vzdání se místa uveden den pozdější.

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně zastávala vedoucí pracovní místo, z něhož byla dne 03.08.2011 odvolána, a to s účinností ke dni 09.08.2011. Zákoník práce nestanoví zaměstnavateli povinnost odůvodnit odvolání z pracovního místa, takže k odvolání vedoucího zaměstnance může dojít z jakéhokoliv důvodu nebo i bez uvedení důvodu (v projednávané věci nejde o případ, kdy by možné důvody pro odvolání z funkce byly stanoveny zvláštním předpisem). To však neznamená, že odvolání z funkce může být motivováno diskriminačně. V pracovněprávních vztazích je zakázána jakákoliv diskriminace (§ 16 odst. 2 věta první zákoníku práce ve znění účinném do 31.12.2011) a tento zákaz dopadá i na odvolání z funkce. Na projednávanou věc lze vztáhnout závěr, k němuž dospěl Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 21.04.2009 sp. zn. 21 Cdo 2195/2008, byť v poměrech zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce účinného do 31.12.2006, a na který ostatně odkazovala i žalobkyně v průběhu řízení před soudem I. stupně: *Z žádného ustanovení zákoníku práce však nelze dovodit, že by (jak rovněž správně uvádí odvolací soud) ustanovení § 1 zák. práce*

(a tedy i § 1 odst. 4 zák. práce) nedopadalo na úkon zaměstnavatele podle § 58 zák. práce (na zrušení pracovního poměru ve zkušební době). Samotná okolnost, že jde o zjednodušený způsob skončení pracovního poměru, neznamená, že by i takový úkon neměl být poměřován z hlediska diskriminace a rovného zacházení. Je totiž nepochybné, že i při takovém právním úkonu může dojít k tomu, že vykazuje znaky diskriminačního jednání a je v rozporu s principy rovného. Nejvyšší soud ČR proto dospěl k závěru, že také zrušení pracovního poměru ve zkušební době je třeba poměřovat z hlediska pravidel zákazu diskriminace.

Podle § 133a o. s. ř. pokud žalobce uvede před soudem skutečnosti, ze kterých lze dovodit, že ze strany žalovaného došlo k přímé nebo nepřímé diskriminaci

- a) na základě pohlaví, rasového nebo etnického původu, náboženství, víry, světového názoru, zdravotního postižení, věku anebo sexuální orientace v oblasti pracovní nebo jiné závislé činnosti včetně přístupu k nim, povolání, podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti včetně přístupu k nim, členství v organizacích zaměstnanců nebo zaměstnavatelů a členství a činnosti v profesních komorách,
- b) na základě rasového nebo etnického původu při poskytování zdravotní a sociální péče, v přístupu ke vzdělání a odborné přípravě, přístupu k veřejným zakázkám, přístupu k bydlení, členství ve spolcích a jiných zájmových sdruženích a při prodeji zboží v obchodě nebo poskytování služeb, nebo
- c) na základě pohlaví při přístupu ke zboží a službám,

je žalovaný povinen dokázat, že nedošlo k porušení zásady rovného zacházení.

Je-li žalobkyně přesvědčena, že důvodem jejího odvolání z vedoucí pozice bylo její těhotenství, tedy že byla diskriminována na základě pohlaví, je její povinností v soudním řízení nejen tvrdit, ale i prokázat, že s ní bylo zacházeno znevýhodňujícím způsobem. Teprve v případě, že žalobkyně prokáže, že žalovaný s ní zacházel znevýhodňujícím způsobem oproti jiným zaměstnancům na obdobné pracovní pozici a v obdobné situaci, nemusí dále prokazovat, že jednání žalovaného bylo motivováno diskriminačně, ale důkazní břemeno přechází podle ust. § 133a o. s. ř. na žalovaného a ten je povinen prokázat, že jeho závadné jednání ve vztahu k žalobkyni nebylo motivováno tvrzeným zákonem stanoveným diskriminačním důvodem.

Soud I. stupně si je vědom výše uvedené právní úpravy, ale zjevně se jí neřídil. Pokud dospěl k závěru, že žalobkyně v řízení neprokázala, že k jejímu odvolání z funkce došlo pro ni znevýhodňujícím způsobem, nebyl důvod, aby se zabýval tím, co motivovalo žalovaného k odvolání žalobkyně z vedoucí funkce, protože důkazní břemeno podle § 133a o. s. ř. na něj nemohlo přejít. Podle soudu I. stupně ale došlo k přesunu důkazního břemene, a to na základě tvrzení žalobkyně, že s ní bylo zacházeno nerovně z důvodu rodičovství a pohlaví, ale došlo. Takové odůvodnění rozsudku je vnitřně rozporné a nesrozumitelné.

Pokud soud I. stupně vycházel z toho, že k přesunu důkazního břemene došlo, jeho dalším pochybením je, že nepoučil žalovaného podle § 118a odst. 1 o. s. ř. o nutnosti doplnit tvrzení ohledně důvodů, pro něž byla žalobkyně odvolána z funkce. Tvrzení žalovaného v jeho vyjádření ze dne 28.11.2014 (na č. 1. 27 a násl.), že žalobkyně byla odvolána ze své pozice z důvodu „prosazování odlišných názorů na agendu xxx xxx xxx“, aniž by žalovaný rozvedl, jaké konkrétní odlišné názory, kdy a kde měla žalobkyně prosazovat, a dále že

„komunikovala s novináři a předávala jim materiály Úřadu“, aniž by žalovaný rozvedl, s jakými novináři, kdy a kde měla žalobkyně komunikovat a jaké konkrétní materiály jim měla předávat, jsou neurčitá. V soudním řízení není přípustné, aby účastník nahrazoval, nebo doplňoval chybějící skutková tvrzení odkazem na důkazy, jak učinil žalovaný, protože je nepřipustné usuzovat účastníkovo tvrzení z výsledků dokazování či ze skutečností, které jinak vyšly najevo.

Soud I. stupně provedl poměrně obsáhlé dokazování, provedené důkazy však nehodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 132 o. s. ř., tedy každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Nevypořádal se s rozpory ve výpovědích svědků ani v listinách. Do jeho skutkových zjištění se promítla i chybná protokolace při jednání dne 14.09.2015 a dne 23.11.2015, když její opravu sice při jednání dne 25.01.2016 připustil (viz č. l. 91), ale fakticky neprovedl. Opomněl také rozhodnout o návrhu na provedení důkazu zápisy z porad vedoucích pracovníků sekce navržený žalobkyní, tento důkaz neprovedl, ale ani jej nezamítl. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak neodpovídá ust. § 157 odst. 2 o. s. ř. a v celku je nepřezkoumatelné pro svou nesrozumitelnost.

Z uvedených důvodů postupoval odvolací soud podle § 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř. a napadené rozhodnutí soudu I. stupně zrušil a podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Na soudu I. stupně v první řadě bude, aby protokoly o jednání ze dne 14.09.2015 a dne 23.11.2015 uvedl do souladu s jejich správným (při jednání dne 26.01.2016 opraveným) zněním, a aby rozhodl o návrhu žalobkyně na opravu protokolu o jednání ze dne 26.01.2016, který se nachází na č. l. 117. Poté si vyjasní, zda žalobkyně prokázala své tvrzení, že se jí ze strany žalovaného dostalo znevýhodňujícího zacházení, protože se rozhodla vrátit z mateřské dovolené již po jejím uplynutí a nenastoupit rodičovskou dovolenou. Pokud shledá, že žalobkyně své tvrzení dosud neprokázala, poskytne jí poučení podle § 118a odst. 3 o. s. ř. o nutnosti označit důkazy. Pokud shledá, že žalobkyně již své tvrzení prokázala (a ze zákona tak dojde k přesunu důkazního břemene ohledně motivace jednání na žalovaného), poučí naopak žalovaného, a to podle § 118a odst. 1 o. s. ř. o nutnosti doplnit jeho tvrzení, podle potřeby i podle § 118a odst. 3 o. s. ř. o nutnosti označit důkazy.

Pokud dojde k provádění důkazů listinami, bude soud I. stupně postupovat podle § 129 odst. 1 o. s. ř.. Důkaz listinou se provádí tak, že ji nebo její část (má se na mysli tu, která je pro posouzení věci významná) při jednání předseda senátu přečte, nebo sdělí její obsah. Pokud je účastníkům obsah listiny znám, postačí, pokud ji předseda senátu předloží účastníkům k nahlédnutí. S ohledem na opakující se námitky k protokolaci bude protokolaci při jednání věnovat náležitou pozornost. Pokud účastník vznáší námitky k protokolaci v průběhu řízení, tyto námitky musí být obsahem protokolu o jednání.

Provedené důkazy zhodnotí postupem podle § 132 o. s. ř., tedy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlédně ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. V novém rozhodnutí rozhodne i o nákladech tohoto odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.). Při písemném vyhotovení rozhodnutí bude soud I. stupně dbát ust. § 157 odst. 2 o. s. ř., zejména nebude do odůvodnění rozhodnutí přepisovat vyjádření účastníků a provedené důkazy. Rovněž zdůvodní, v čem shledal naléhavý právní zájem žalobkyně na požadovaném určení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **l z e** podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1.

V Praze dne 12. října 2016

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Naděžda Balcarová